

MĂRTURISIREA DE CREDINȚĂ A CULTULUI CREȘTIN BISERICA EVANGHELICĂ ROMÂNĂ

A. BIBLIA – CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Credem și mărturisim că:

1. Biblia – Vechiul și Noul Testament – este Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu pentru om, scris prin inspirația Duhului Sfânt. El este singura lumină și călăuză, descoperirea completă a voinței lui Dumnezeu referitoare la mântuire, și singura autoritate pentru închinare și viață. Cuvântul lui Dumnezeu este desăvârșit. Nimeni nu are dreptul să schimbe în vreun fel conținutul Cuvântului lui Dumnezeu.

Galateni 1.11-12: „... *Evangelia ... nu este de obârșie omenească ... ci prin descoperirea lui Isus Hristos*“.

1 Corinteni 2.10: „... *Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său*”.

2 Timotei 3.16: „*Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu ...*“.

2 Petru 1.21: „*Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt*“.

Matei 24.35: „*Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece*“.

Apocalipsa 22.18-19: „... *dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă va scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții*“.

B. DUMNEZEU

Credem și mărturisim că:

2. Domnul Dumnezeu este singurul Dumnezeu viu și adevărat. El este Creatorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute, Susținătorul și singurul lor Stăpânitor. El este Atotputernic (Omnipotent), Atotcunoscător (Omniscient), prezent pretutindeni (Omniprezent), Infinit, Veșnic, Neschimbător (Imuabil). El este indivizibil în esența, ființa și substanța Sa, este desăvârșit în toate atributele Sale și conduce cu suveranitate absolută întreaga Sa creație.

Geneza 1.1: „*La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul...*“.

Efeseni 4.6: „*Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți*“.

Fapte 17.24: „*Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului...*“.

Matei 19.26: „... *dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință*“.

Psalmul 90.2: „... *din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu!*“

3. Acest Dumnezeu unic există veșnic în trei Persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Aceste Trei Persoane sunt veșnice și au în egală măsură aceeași esență dumnezeiască.

Matei 28.19: „... *în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*“.

2 Corinteni 13.14: „*Harul Domnului Isus Hristos, dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfântului Duh...*“.

Geneza 1.26: „... *să facem om după chipul Nostru ...*“.

4. Tatăl este Duh, viață, lumină, dragoste, înțelepciune. El este bun, îndurător, îndelung răbdător. El este transcendent: nu poate fi văzut și nici pătruns de mintea omenească. Dumnezeu Tatăl poate fi cunoscut prin Domnul Isus Hristos, prin Duhul Sfânt, și prin Cuvântul Lui.

Ioan 4.24: „*Dumnezeu este Duh ...*“.

1 Timotei 6.13,16: „... *dă viață tuturor lucrurilor ... singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică!*“.

Ieremia 10.12: „... *a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui ...*“.

Marcu 10.18: „*Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu*“.

1 Ioan 4.8: „... *Dumnezeu este dragoste*“.

1 Corinteni 8.6: „... *Dumnezeu Tatăl de la care vin toate lucrurile ...*“.

1 Ioan 3.1: „*Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl ...*“.

5. Domnul Isus Hristos este din veșnicie Unicul Fiul născut din Tatăl, Fiul al lui Dumnezeu și Fiul al omului.

Domnul Isus Hristos S-a întrupat prin puterea Duhului Sfânt și S-a născut ca Om prin fecioara Maria, a trăit pe pământ o viață de ascultare deplină de Tatăl și a murit pentru păcatele noastre în zilele lui Ponțiu Pilat, a fost îngropat și a înviat a treia zi după Scripturi, S-a înălțat la cer și stă la dreapta lui Dumnezeu mijlocind pentru noi, va veni din nou pentru răpirea Bisericii Sale de pe pământ, pentru judecata lumii și pentru instaurarea împărăției păcii și a dreptății pe pământ. El este Judecătorul celor vii și al celor morți.

Matei 16.16: „*Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!*“.

Coloseni 1.15: „*El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea*“.

Luca 1.32,35: „*El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; ... va fi chemat Fiul lui Dumnezeu*“.

1 Corinteni 15.3-4: „*V-am învățat ... că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi ...*“.

Romani 8.34: „... *Hristos a murit! ... a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!*“

Fapte 1.9,11: „... *S-a înălțat la cer ... va veni în același fel ...*“.

6. Duhul Sfânt, numit și Duhul lui Dumnezeu, Mângâietorul, Duhul Adevărului este a treia Persoană din Dumnezeire. El a fost de la început, lucrând cu Tatăl și cu Fiul la creație. Duhul Sfânt a inspirat pe autorii cărților biblice și a călăuzit pe prooroci și pe alți oameni ai lui Dumnezeu din vechime în vestirea Cuvântului și în împlinirea unor lucrări ale lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt se primește prin credință și cu ajutorul Lui, omul poate înțelege Cuvântul lui Dumnezeu și lucrările Lui.

Duhul Sfânt pecetluiește, unge, dă roade și locuiește în cei credincioși pentru a le fi Mângâietor, a le descoperi pe Domnul Isus, a-i călăuzi în tot adevărul și a-i pregăti pentru întâlnirea cu El.

Ioan 14.16,17,26: „... *Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului ... Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.*“

Fapte 5.3-4: „... *ca să mințiți pe Duhul Sfânt ... N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu*“.

1 Corinteni 2.11: „... *nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu*“.

Ioan 3.5: „... *dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu*“.

Galateni 5.22: „*Roda Duhului, dimpotrivă este dragostea, ...*“.

Efeseni 1.12,13: „... *ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, ...*“.

C. OMUL

Credem și mărturisim că:

7. Omul dintâi, Adam, a fost creat de Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa, fiind trup, suflet și duh, în stare de desăvârșită nevinovăție și necunoscând binele și răul.

Omul a fost făcut să supună și să stăpânească pământul cu tot ce este pe el, cu voință liberă și cu scopul de a-L slăvi pe Dumnezeu.

Geneza 1.26-31: „*Apoi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră*“.

Eclesiastul 7.29: „... *Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană ...*“.

Isaia 4.3,7: „... *cei ce poartă Numele Meu și pe care i-am făcut spre slava Mea ...*“.

1 Tesaloniceni 5.23: „... *duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru ...*“.

8. Omul, înșelat de Diavolul, a ales neascultarea și astfel a intrat păcatul în lume. Sămânța păcatului a fost transmisă tuturor oamenilor. Păcatul a rupt legătura dintre Dumnezeu și om și produce: pe pământ trudă, suferință și moarte, iar în veșnicie judecată și pedeapsă veșnică.

Romani 5.12,19: „*De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit ... prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși ...*“.

Romani 3.23: „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*“.

9. Păcat este:

- orice încălcare a Cuvântului, voinței și poruncii lui Dumnezeu;
- orice fel de faptă care întinează trupul, sufletul și duhul.

Romani 6.23: „Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică ...“.

Evrei 9.27: „Și după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata ...“.

1 Ioan 3.4: „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege“.

Romani 1.27-31: „...tot astfel și bărbații, au părăsit întrebuințarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase, și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor. Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neîngăduite. Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase ...“.

Galateni 5.19-21: „Și faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, beșiile, îmbuibările ...“.

1 Corinteni 6.9-11: „Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici beșivii, nici defăimătorii, nici răpăreții nu vor moștenii Împărăția lui Dumnezeu. „

10. În calitate de creatură, și ca ființă morală și rațională, omul este răspunzător înaintea lui Dumnezeu de orice gând, vorbă și faptă.

Psalmul 50.21: „Iată ce ai făcut, și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi mustra, și îți voi pune totul sub ochi!“.

Matei 12.36: „Vă spun că, în ziua judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit“.

Romani 14.12: „Așa că fiecare dintre noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu“.

Fapte 17.31: „... a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate ...“.

Eclesiastul 12.14: „Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată ...“.

11. Toți oamenii sunt păcătoși.

Nimeni nu poate scăpa de păcat și consecințele lui prin merite, fapte sau binefaceri și nici prin faptele Legii Vechiului Testament.

Romani 3.10,23: „... Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“.

Galateni 2.16: „Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos Isus, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii“.

D. MÂNTUIREA

Credem și mărturisim că:

12. Mântuirea este lucrarea prin care Dumnezeu, în temeiul jertfei Domnului Isus, iartă pe păcătoși, le schimbă din temelie viața și le asigură un loc în cer pentru veșnicie.

Tit 2.11: „Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii a fost arătat“.

1 Timotei 2.3-4: „... Dumnezeu, ... care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți ...“.

Luca 19.10: „Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut“.

Ioan 3.17: „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.“

13. Mântuirea este deplină, desăvârșită, veșnică și se primește prin harul lui Dumnezeu, fără vreun merit din partea omului. Faptele bune, ca și trăirea unei vieți sfinte, sunt roade ale mântuirii.

Efeseni 2.8-9: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte ca să nu se laude nimeni“.

Fapte 15.11: „... suntem mântuiți prin harul Domnului Isus“.

Tit 3.5-6: „El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci ... prin Isus Hristos“.

Evrei 5.9: „... S-a făcut pentru noi toți ... urzitorul unei mântuirii veșnice“.

14. Singurul mijloc de mântuire oferit de Dumnezeu tuturor oamenilor este Domnul Isus Hristos, răstignit pentru păcatele noastre și înviat pentru neprihănirea noastră. El este răscumpărarea noastră și nu există nici un alt mijloc sau adaos pentru mântuire (obiecte considerate sfinte, ceremonii, practici religioase).

Efeseni 1.7: „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său...”

1 Timotei 2.5-6: „... este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți ...”.

Romani 3.24: „Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus”.

15. Mântuirea o au toți cei ce, în mod personal, prin pocăință și credință primesc pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn. Această mântuire săvârșită pe cruce, care se primește gratuit, este pentru toți oamenii, indiferent de rasă, naționalitate sau clasă socială. Cei credincioși se bucură de siguranța acestei mântuiri, mulțumind, slăvind pe Mântuitorul și trăind în sfințenie ca oameni mântuiți.

Fapte 10.43: „... oricine crede în El, capătă prin Numele Lui, iertarea păcatelor”.

Fapte 16.31: „... crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta”.

Fapte 13.38-39: „Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise”.

Fapte 20.21: „... pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos”.

Fapte 5.31: „... Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea ... pocăința și iertarea păcatelor”.

1 Ioan 2.2: „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi”.

16. Pocăința care duce la mântuire este schim-barea felului de a gândi cu privire la Dumnezeu, la păcat și la tine însuși. Ea presupune recunoașterea păcatului, părere de rău pentru el, mărturisirea și părăsirea lui în fața lui Dumnezeu. Simpla părere de rău pentru păcat (căința) fără schimbare, nu este pocăință. Pocăința reală este întotdeauna asociată cu credința prin care vine mântuirea. Pocăința este un îndemn și o poruncă a Domnului Isus și este adevărată atunci când este produsă într-o inimă sinceră și cinstită.

Ieremia 3.13-14: „Recunoaște-ți numai nelegiuirea, recunoaște că ai fost necredincios ... întoarceți-vă, copii răzvrățiți, zice Domnul”.

Fapte 3.19: „Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu pentru ca să vi se șteargă păcatele ...”.

Fapte 17.30: „Dumnezeu poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască ...”.

Romani 2.4: „... Nu vezi tu că bunătatea Lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință ?”.

Luca 19.8: „... Iată, Doamne, jumătate din avuția mea o dau săracilor; și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit”.

17. Credința este darul lui Dumnezeu oferit oamenilor prin Cuvânt, și înseamnă primirea de către păcătoși a harului pe care-L oferă Dumnezeu în Domnul Isus, spre mântuire și viață veșnică. Prin credință, primim jertfa ispășitoare a Domnului Isus și putere pentru o viață nouă. Credința îl aduce pe om în părtășie cu Dumnezeu, credinciosul ajungând Templul Duhului Sfânt. Fără credință nimeni nu poate fi plăcut lui Dumnezeu.

Romani 10.17: „Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos”.

Ioan 1.12: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”.

Ioan 3.36: „Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața ...”.

1 Ioan 1.3: „... părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos”.

Ioan 20.31: „... voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața în Numele Lui”.

Evrei 11.1: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”.

1 Corinteni 6.19: „... trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi ...”.

B. NAȘTEREA DIN NOU

Credem și mărturisim că:

18. Dacă un păcătos mișcat de Duhul Sfânt, își recunoaște păcatele, vine la Domnul Isus, și-L primește prin credință ca Mântuitor și Domn, în el se produce lucrarea nașterii din nou.

2 Corinteni 5.17: „... dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă“.

Tit 3.5-6: „El ne-a mântuit ... prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt“.

Ioan 3.3: „... dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu“.

19. Nașterea din nou pune în evidență lucrarea pe care o face Dumnezeu prin Duhul Sfânt și Cuvânt în inima păcătosului, pentru a-l aduce din întuneric la lumină, din moarte la viață, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu.

Ioan 3.5: „... dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu“.

Fapte 26.18: „... să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească prin credința în Mine, iertarea de păcate ...“.

1 Petru 1.23: „... ați fost născuți din nou ... prin Cuvântul lui Dumnezeu care este viu și rămâne în veac“.

Efesenii 1.13: „Și voi, după ce ați auzit Cuvântul adevărului ... ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt ...“.

Iacov 1.18: „... ne-a născut prin Cuvântul adevărului ...“.

20. Prin nașterea din nou, păcătosul mântuit primește Duhul Sfânt, devenind astfel un copil al lui Dumnezeu, partaș firii dumnezeiești, capabil de a trăi după voia lui Dumnezeu.

Efesenii 1.13: „Și voi, după ce ați auzit Cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit.“

Ioan 1.13: „... născuți ... din Dumnezeu“.

Romani 8.15: „... ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava!“ adică „Tată!““.

1 Ioan 3.1: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem“.

2 Petru 1.4: „... ca prin ele să vă faceți partași firii dumnezeiești ...“.

21. Duhul Sfânt încredințează pe orice copil al lui Dumnezeu că, prin credință în Domnul Isus are: pentru trecut – iertarea păcatelor, pentru prezent – izbăvirea de sub puterea păcatului și puterea de a trăi în starea de copil al lui Dumnezeu, iar pentru viitor – schimbarea trupului stării noastre smerite într-un trup de slavă, asemenea celui al Domnului Isus Hristos, și locuirea împreună cu El în casa Tatălui.

Ioan 14.26: „... Duhul Sfânt ... vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu“.

Romani 8.11: „... Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său care locuiește în voi“.

Romani 8.9: „Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi“.

22. Omul născut din Dumnezeu devine un ce-tățean al cerului și moștenitor al lui Dumnezeu.

Efesenii 2.19: „... sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu“.

Filipeni 3.20: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos“.

Galateni 4.7: „Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu“.

Galateni 3.29: „Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța“ lui Avraam moștenitori prin făgăduință“.

Efesenii 1.11: „În El am fost făcuți moștenitori ...“.

23. Prin nașterea din nou cel mântuit devine mădular în Trupul spiritual al Domnului Isus Hristos, Biserica Sa.

1 Corinteni 12.27: „Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare în parte, mădularele Lui“.

Efesenii 5.30: „... pentru că noi suntem mădularele trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui“.

Romani 12.5: „... noi alcătuim un singur trup în Hristos, dar fiecare în parte suntem mădulari unii altora“.

F. NEPRIHĂNIREA (ÎNDREPTĂȚIREA) ȘI SFINȚIREA

Credem și mărturisim că:

24. Neprihănirea sau îndreptățirea credinciosului este actul divin întemeiat pe moartea și învierea Domnului Isus Hristos, prin care Dumnezeu declară nu numai iertat, ci și drept înaintea Lui pe cel ce crede. Nimeni nu poate fi neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin faptele lui proprii și nici prin faptele Legii Vechiului Testament.

Neprihănirea este bazată exclusiv pe meritele Domnului Isus Hristos.

Prin neprihănire omul capătă starea după voia lui Dumnezeu, și numai în această stare are pace cu Dumnezeu.

Romani 3.21-28: „*Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu*“.

Romani 5.1: „*Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos*“.

Filipeni 3.9: „*... și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință*“.

25. Rода credinciosului izbăvit de păcat este sfințirea.

Sfințirea înseamnă curățirea de păcat, despărțirea de lume și punerea de o parte pentru Dumnezeu. Orice om întors la Dumnezeu, născut din nou, iertat și îndreptățit, este considerat sfânt în Domnul Isus Hristos.

În viața zilnică a credinciosului, sfințirea se realizează prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul Sfânt.

Sfințirea este lucrarea progresivă a Duhului Sfânt și a Cuvântului lui Dumnezeu în credincios, prin care este lucrată în viața lui o voință nouă, care se supune voii lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.

Sfințirea însemnează creșterea în asemănarea cu Domnul Isus în virtuțile Lui morale și separarea din dragoste pentru Dumnezeu, de păcat, de lume și de sistemele religioase care neagă sau aduc adăugiri la Cuvântul lui Dumnezeu.

Romani 6.22: „*Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică*“.

1 Corinteni 6.11: „*... dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți ...*“.

Coloseni 3.12: „*Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfințiți și preaiubiți ...*“.

Evrei 13.12: „*De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său ...*“.

Ioan 17.17: „*Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul*“.

1 Petru 1.2: „*... prin sfințirea lucrată de Duhul*“.

Evrei 13.21: „*... să vă faceți desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos*“.

2 Tesaloniceni 1.11: „*... și să împlinescă în voi, cu putere, orice dorință de bunătate, și orice lucrare izvorâtă din credință*“.

1 Corinteni 1.30: „*Și voi, prin El sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare...*“.

Romani 12.1-3: „*Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre ...*“.

G. BISERICA (ADUNAREA)

Credem și mărturisim că:

26. Toți credincioșii născuți din nou, începând de la coborârea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii și până la venirea din nou a Mântuitorului pentru răpirea Bisericii, alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu, Mireasa Domnului Isus Hristos, sau Trupul Lui.

Capul Bisericii este Domnul Isus Hristos, Biserica este zidită pe temelia pusă de apostoli și prooroci, și care este Domnul Isus Hristos.

Fiecare credincios, fără deosebire de rasă, naționalitate sau grad de cultură, născut din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt, face parte din Biserică, numită în Scriptură Biserica lui Dumnezeu, Biserica celor întâi născuți, scriși în ceruri de Dumnezeu, Biserica Domnului.

1 Corinteni 3.11: „*Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos*“.

Matei 16.18: „*... pe această piatră voi zidi Biserica Mea ...*“.

Fapte 2.4,41: „*... toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească ... în ziua aceea la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete*“.

Efesenii 2.19-22: „*... sunteți împreună cetățeni cu sfinții ... fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. Și prin El voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu prin Duhul*“.

1 Timotei 3.15: „*... casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu ...*“.

Fapte 20.28: „*... Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său*“.

Matei 18.20: „*Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor*“.

Evrei 12.23: „*... Biserica celor întâinăscuți, care sunt scriși în ceruri de Dumnezeu ...*“.

27. Biserica este un organism viu; ocrotitorul ei este Dumnezeu, izvorul de viață este Domnul Isus și Cel ce-o însuflețește este Duhul Sfânt care locuiește în ea.

Efesenii 5.25-27: „... cum a iubit și Hristos Biserica ... ca s-o sfințească, ... ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană“.

Fapte 9.31: „Biserica se bucura de pace ... se întărea sufletește, și cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea“.

Evrei 12.23: „... Biserica celor întâinșcuți, care sunt scriși în ceruri ...“.

28. Autoritatea în Biserică o are Domnul Isus Hristos prin Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt.

Domnul Isus este :

- Capul Bisericii;
- Capul Trupului;
- Mire pentru mireasă;
- Temelia și piatra din capul unghiului pentru clădire.

Colosenii 1.18: „El este Capul trupului, al Bisericii“.

Efesenii 1.23: „... L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este Trupul Lui ...“.

Apocalipsa 21.9: „... Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului! “

1 Petru 2.6-7: „Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; ... a ajuns să fie pusă în capul unghiului“.

1 Corinteni 3.11: „... nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos“.

29. Biserica are menirea de a proslăvi pe Dumnezeu, de a se zidi sufletește, de a răspândi Evanghelia, de a sluji tuturor oamenilor și de a aștepta venirea Domnului Isus.

Matei 28.19-20: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile ... și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit ... “.

Efesenii 4.11-12: „Și El a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților ...“.

1 Tesaloniceni 1.10-11: „... să așteptați din ceruri pe Fiul Său ... care ne izbăvește de mânia viitoare“.

Galatenii 6.10: „... cât avem prilej să facem bine la toți“.

Iuda 20: „... zidiți-vă sufletește pe credința voastră prea sfântă ...“.

30. Biserica Domnului Isus este răspândită pe tot pământul și este alcătuită din toți credincioșii născuți din nou. Biserica locală începe cu doi sau trei credincioși născuți din nou, adunați în Numele Domnului Isus.

Matei 18.20: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.“.

1 Corinteni 1.2: „... către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus ... “.

Colosenii 4.15: „... și Bisericii din casa lui“.

Fapte 10.33: „Acum dar, toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui“.

31. Calitatea de membru (mădular) al Bisericii nu se moștenește, ci se primește direct și personal prin nașterea din nou. Recunoașterea de către Sfatul de frați ca membru al unei biserici locale se face pe baza mărturisirii credinței personale în Domnul Isus, a însușirii prezentei Mărturisiri de credință și a mărturiei unei vieți trăite în credință, în teamă de Dumnezeu și în dragoste de oameni.

În biserică, toți credincioșii sunt frați, egali în drepturi și îndatoriri, indiferent de rasă, naționalitate, clasă socială, educație sau pregătire profesională. În Biserică nu sunt grade ierarhice. Cei ce exercită anumite slujbe sunt slujitori ai bisericii, nu stăpâni care să poruncească.

Matei 23.8: „... Unul singur este învățătorul vostru: Hristosul, și voi toți sunteți frați“.

Matei 28.10: „... duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă ...“.

Ioan 20.17: „... ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și la Tatăl vostru ...“.

Evrei 2.11: „... Lui nu-I este rușine să-i numească «frați»“.

H. LUCRAREA ÎN BISERICĂ

Credem și mărturisim că:

32. Toți credincioșii născuți din nou pot sluji pe Domnul Isus Hristos în biserică (adunare), în chip cuviincios și cu rânduială, potrivit cu darul pe care l-a dat Dumnezeu fiecăruia. Darurile sunt recunoscute de cei credincioși când se manifestă sub călăuzirea Duhului Sfânt.

1 Corinteni 12.4-11: „Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora ... toate ... le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește“.

Romani 12.4-5: „Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos, dar fiecare în parte, suntem mădulare unii altora“.

33. În biserici (adunări) sunt frați care veghează asupra credincioșilor și asupra bunului mers al lucrării publice. Ei răspund de buna desfășurare a lucrării de zidire, învățatură, evanghelizare și păstorire a sufletelor. Acești frați îndeplinesc slujba de prezbiteri fără să poarte o denumire specială.

Efesenii 4.11-12: „... El a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători ...“.

1 Timotei 3.1-7: „... episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții ...“.

Tit 1.5: „... să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit“.

Filipeni 1.1: „... către toți sfinții în Hristos Isus, care sunt în Filipi, împreună cu episcopii și diaconii“.

Colosenii 1.18: „El este Capul trupului, al Bisericii“.

1 Petru 5. 2-3: „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțală, ci făcându-vă pildă turmei.“.

34. În Biserică sunt frați care se ocupă de administrarea și gospodărirea bunurilor materiale și coordonarea acțiunilor de binefacere creștină, îndeplinind slujba de diaconi. La astfel de slujbe pot participa și surorile care au un dar de la Dumnezeu pentru aceasta.

Fapte 6.3-9: „... alegeți dintre voi ... bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune în slujba aceasta. ... Ștefan era plin de har și de putere, și făcea minuni și semne mari ...“.

1 Timotei 3.8-13: „... diaconii ... trebuie să fie cinstiți, nu cu două fețe, nu băutori de mult vin, nu doritori de câștig mârșav ... să fie bărbați ai unei singure neveste ...“.

Romani 16.1: „... Fivi, sora noastră, care este diaconișă a bisericii“.

35. Domnul Isus Hristos este Capul bisericii și numai El dă în biserică, prin Duhul Sfânt, daruri, slujbe și lucrări acelor pe care El îi pune să le îndeplinească.

Efesenii 4.11: „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții prooroci; pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători ...“.

1 Corinteni 12.4-6: „Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dum-nezeu, care lucrează totul în toți.“.

36. Orice credincios, odată cu nașterea din nou, primește din partea lui Dumnezeu și calitatea de preot care presupune dreptul de a se apropia de Dumnezeu direct prin Domnul Isus Hristos, fără alt mijlocitor.

1 Petru 2.5-9: „... sunteți zidiți ca să fiți ... o preoție sfântă ... voi sunteți o preoție împărătească ... “

Apocalipsa 1.6: „... a făcut din noi o împărăție și preoți ...“.

1 Timotei 2.5: „... este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos“.

Romani 12.1: „... să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“.

37. Când ne rugăm lui Dumnezeu – Tatăl sau Domnului Isus, în biserică sau acasă, de regulă ne așezăm în genunchi sau ne ridicăm în picioare, ca semn de respect. Închinarea înaintea lui Dumnezeu este în duh și în adevăr.

Ioan 10.30: „Eu și Tatăl una suntem“.

Efesenii 3.14,16: „... Iată de ce, zic, îmi plec ge-nunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos ... și-L rog ...“.

Ioan 4.23-24: „... închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; ... astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și adevăr“.

38. Noi propovăduim jertfa de pe cruce, dar nu facem semnul crucii și nici alt semn. Nu recunoaștem cultul icoanelor și nici pe cel al morților. Este exclusă închinarea la sfinți, îngeri sau așa-zii mijlocitori.

Fapte 10.26: „*Dar Petru s-a ridicat, și a zis: Scoală-te, și eu sunt om!*“.

Deuteronom 5.8-9: „*Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor.*“.

Romani 1.22-23: „*S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare.*“

Apocalipsa 22. 9: „*Ferește-te să faci una ca aceasta! ... închină-te lui Dumnezeu.*“.

39. Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, femeia nu desfășoară lucrări publice în biserică (adunare) cu excepția diaconatului și a lucrărilor legate de educarea copiilor. În serviciile de cult femeia nu se roagă cu voce tare.

Ea se îmbracă în mod cuviincios, iar când este în biserică sau când se roagă își acoperă capul.

Femeile credincioase au un rol important în creșterea copiilor, în căutarea sufletelor pierdute, în practicarea binefacerii și în rugăciunea tainică pentru bunul mers al lucrării lui Dumnezeu.

1 Corinteni 14.34: „*Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse cum zice Legea.*“.

1 Corinteni 11.5-6: „*... orice femeie, care se roagă sau proorocește cu capul dezvelit, își necinstește capul ei ... Dacă o femeie nu se învelește, să se și tundă !*“.

1 Timotei 2.9-10: „*... femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială ... nici cu aur ... nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase.*“.

40. Duminica este ziua Domnului, zi în care a înviat Domnul Isus, prima zi a săptămânii, ziua de odihnă, cugetare și închinare spirituală acasă, în biserică și pretutindeni, potrivit practicii primilor creștini care stăruiau în învățătura apostolilor, legătura frățescă, frângerea pâinii și rugăciuni.

Nu avem sărbători închinare sfinților.

Matei 28.1: „*... înspre ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena și cealaltă Marie ...*“

Fapte 2.42: „*Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățescă, în frângerea pâinii, și în rugăciuni.*“.

Luca 24.1: „*... în ziua întâi a săptămânii, femeile acestea și altele împreună cu ele, au venit la mormânt.*“

Fapte 20.7: „*În ziua dintâi a săptămânii, eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor, și și-a lungit vorbirea până la miezul nopții.*“.

41. Strângerea credincioșilor împreună în biserică locală ca parte a Bisericii lui Dumnezeu, are ca scop frângerea pâinii (cina Domnului), rugăciunea, zidirea sufletească, învățarea Scripturilor și vestirea Evangheliei.

Efeseni 4.12: „*El a dat pe unii ... în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos.*“.

1 Corinteni 14.4: „*... cine proorocește, zidește sufletește Biserica.*“.

Marcu 16.15: „*Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia ...*“.

Efeseni 5.19: „*Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă ...*“.

42. Adunarea de frângerea pâinii are loc în prima zi a săptămânii (duminica), ca prim act de cult, pentru a lăuda pe Tatăl și pe Fiul pentru mântuirea săvârșită – frângând pâinea și bând din paharul cu vin în amintirea morții Domnului Isus Hristos, până la venirea Lui și pentru a mărturisi unitatea în Domnul Isus Hristos a tuturor celor mântuiți de El. Este singura sărbătoare rânduită de Domnul Isus la care iau parte numai cei născuți din nou, pe care biserică locală îi recunoaște că sunt credincioși și trăiesc o viață curată. Cu această ocazie, credincioșii aduc mulțumiri și laudă Domnului. La adunarea pentru frângerea pâinii, nu se aduc cereri personale și mijlociri pentru alții.

1 Corinteni 11.23-28: „*... Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea mea. ... după cină, a luat paharul, și a zis: Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el. Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.*“.

1 Corinteni 10.17: „*... că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine.*“.

Fapte 20.7: „*... eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea ...*“.

Matei 26.26-28: „*Luați, mâncați; acesta este trupul Meu ... Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat zicând: Beți toți din el ...*“

43. Adunările de evanghelizare, de rugăciune, de zidire sufletească, de învățătură și adunările cu caracter special pot avea loc și în celelalte zile ale săptămânii, după cum hotărăsc frații sub călăuzirea Duhului Sfânt.

La adunarea de rugăciune, credincioșii după primirea unor îndemnuri din Scriptură, se roagă lui Dumnezeu Tatăl sau Domnului Isus prin Duhul Sfânt.

Adunările de zidire sufletească, de învățătură și de vestire a Evangheliei se desfășoară simplu, după pilda primilor creștini, arătată în Noul Testament. În cadrul acestor adunări, credincioșii cântă toți împreună Domnului și spre slava Lui, se roagă, iar frații lucrători vestesc Cuvântul lui Dumnezeu.

1 Corinteni 14.26,40: „... Când vă adunați laolaltă, dacă unul dintre voi are o cântare, altul are o învățătură, altul o descoperire ... toate să se facă spre zidirea sufletească ... toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială“.

Fapte 12.5: „... Biserica nu înceta să înalțe rugăciuni ...“.

Efeseni 5.19: „... cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești...“.

Fapte 15.28: „Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă...“.

Romani 15.6: „... pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos“.

Psalmul 13.8: „Cânt Domnului căci mi-a făcut bine“.

Romani 15.5-6: „... pentru ca toți împreună cu o inimă și cu o gură să slăviți pe Dumnezeu“.

44. Potrivit cu învățătura Cuvântului lui Dumnezeu reflectată în practica primilor creștini, credincioșii contribuie cu bunurile lor materiale, de bunăvoie și după posibilități, la acoperirea nevoilor altora și la susținerea lucrării lui Dumnezeu.

Se strâng daruri de la cei credincioși după terminarea adunării de frângerea pâinii, respectându-se cuvintele Domnului Isus: „să nu știe stânga ta ce face dreapta“.

Se are în vedere ajutorarea săracilor, orfanilor și văduvelor, amenajarea, construirea clădirilor de adunări și întreținerea lor, tipărirea și distribuirea de broșuri cu caracter evanghelic și susținerea lucrătorilor ce se află în slujba Evangheliei.

1 Corinteni 16.2: „În ziua dintâi a săptămânii, fiecare dintre voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui ...“.

2 Corinteni 8.2-3: „... bucuria lor ... sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie ... au dat de bunăvoie, după puterea lor, și chiar peste puterile lor“.

2 Corinteni 9.6-7: „... cine seamănă pușin, pușin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera ... căci pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu“.

Fapte 11.29: „... au hotărât să trimită, fiecare după puterea lui, un ajutor fraților ...“.

Deuteronom 14.29: „Atunci să vină ... orfanul și văduva ... să mănânce și să se sature, pentru ca Domnul, Dumnezeul tău, să te binecuvânteze“.

Romani 15.26: „Căci cei din Macedonia și Ahaia au avut bunăvoința să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinți“.

Ezra 2.68-69: „... au adus daruri de bună voie pentru casa lui Dumnezeu ... au dat la vistieria lucrării, după mijloacele lor ...“.

1 Corinteni 9.14: „... Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie“.

Matei 6.3: „Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta“.

45. Biserica exercită disciplina frățească asupra credincioșilor. Frații veghează unii asupra altora, îndemnându-se la dragoste și la fapte bune. Abaterile sunt discutate în mod frățesc, cel care a comis greșala fiind atenționat în vederea îndreptării. În cazul când după muștrări repetate persoana nu se îndreaptă, biserica poate hotărâ potrivit Scripturii, excluderea temporară pentru pocăință și îndreptare. Disciplina frățească este o manifestare a dragostei și nu un mijloc de constrângere sau răzbunare.

Matei 18.15-17: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur ... dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, ... dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și dacă nu vrea să asculte, ... să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș“.

1 Corinteni 5.13: „Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela“.

2 Tesaloniceni 3.15: „Să nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci să-l muștrați ca pe un frate“.

I. FAMILIA

Credem și mărturisim că:

46. Familia este o instituție creată și binecuvântată de Dumnezeu pentru creșterea și înmulțirea oamenilor, fiind cea mai veche și cea mai importantă instituție din lume.

Geneza 1.28: „Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: crește-ți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l ...“.

Geneza 9.1: „Dumnezeu a binecuvântat și ... a zis: Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul“.

Psalmul 127.3: „... fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplată dată de El“.

Psalmul 128.3-4: „Nevasta ta este ca o viță roditoare înlăuntrul casei tale; ... așa este binecuvântat omul care se teme de Domnul“.

Efesenii 3.15: „... din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ ...“.

47. Căsătoria este rânduită și reglementată de Dumnezeu conform Sfințelor Scripturi. Ea este la baza familiei, și este unirea liber consimțită între un bărbat și o femeie, care se hotărăsc să trăiască legitim împreună toată viața. Adunările pentru căsătorie se desfășoară în mod cuviincios, avându-L în centru pe Domnul Isus.

Scriptura făgăduiește binecuvântarea lui Dumnezeu când aceasta se face „în Domnul“.

Bărbatul este dator să-și îngrijească, să-și iubească și să-și cinstească soția, ca pe trupul lui. El este capul femeii și al familiei.

Soția a fost creată și rânduită de Dumnezeu să fie ajutorul bărbatului ei. Ea este datoare să i se supună ca Domnului.

Geneza 2.18-24: „... Dumnezeu a zis: Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va alipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup“.

Efesenii 5.25,29: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica ... îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica“.

1 Corinteni 11.3: „Bărbatul este capul femeii ...“.

Efesenii 5.22: „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului“.

Colosenii 1.18 „... pentru ca în toate lucrurile El să aibă întâietate“

48. Dumnezeu interzice ca un credincios (o credincioasă) să se căsătorească cu o necredincioasă (un necredincios). Cuvântul lui Dumnezeu nu admite divorțul decât în caz de dovedită abatere de la cinstea căsniciei și nici trăirea împreună în mod nelegitim (concubinaj).

Recăsătorirea este îngăduită de Cuvântul lui Dumnezeu numai atunci când unul dintre soți a plecat în veșnicie. Nu se admite recăsătorirea atunci când despărțirea s-a făcut din alt motiv decât cel biblic.

Persoanele divorțate înainte de întoarcerea la Dumnezeu sau părăsite de soțul necredincios (soția necredincioasă) sau al cărui (soț) soție s-a recăsătorit, se pot recăsători.

Biserica nu admite căsătorii între persoane de același sex.

1 Corinteni 7.39: „O femeie măritată este legată de lege câte vreme îi trăiește bărbatul; dar dacă-i moare bărbatul, este slobodă să se mărite cu cine vrea; numai în Domnul“.

2 Corinteni 6.14: „Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși“.

Maleahi 2.16: „Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie“.

Matei 19.6-9: „... ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă“.

Evrei 13.4: „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea, și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari“.

Exod 20.14: „Să nu preacurvești“.

49. Dumnezeu a creat pe om parte bărbătească și parte femeiască cu structuri, poziții, slujbe și roluri diferite în familie, biserică și lume.

Tot ce caută să înlăture deosebirile stabilite de Dumnezeu între bărbat și femeie constituie o urâciune înaintea Lui.

Geneza 1.27: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său ... parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut“.

Deuteronom 22.5: „Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească, și bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeiești; căci oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău“.

1 Corinteni 11.6,14,15: „... este rușine pentru o femeie să fie tunsă ori rasă ... Nu vă învăța chiar și firea că este rușine pentru un bărbat să poarte părul lung, pe când pentru o femeie este o podoabă să poarte părul lung?”

1 Corinteni 14.35: „... căci este rușine pentru o femeie să vorbească în Biserică”.

1 Timotei 2.9-14: „Femeia să învețe în tăcere ... femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat ...”.

50. Potrivit pildei primilor creștini arătată în Noul Testament, părinții credincioși își botează copiii în familie sau adunare, arătând prin aceasta că se angajează să-i crească în învățătura și mustrarea Domnului, pentru a ajunge și ei la mântuire. De asemenea se botează și persoanele care, la întoarcerea lor la Dumnezeu, nu aveau botezul creștin.

Botezul creștin se face prin cufundarea în apă, în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, sau în Numele Domnului Isus. El se face numai o singură dată și este expresia hotărâului dintre creștinism, pe de-o parte, și iudaism sau păgânism pe de altă parte, a mărturisirii de credință, și a intrării în casa lui Dumnezeu (nu în familia lui Dumnezeu unde se intră prin credință).

Prin botez nu se capătă mântuirea, nu se spală păcatul strămoșesc, și nu aduce „infuziune” de har peste persoana botezată.

Matei 28.19: „... faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”.

Fapte 8.16: „... fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus”.

Fapte 10.48: „... a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos”.

Fapte 19.5: „... au fost botezați în Numele Domnului Isus”.

Fapte 16.15,33: „... au fost botezați ea și casa ei, ... a fost botezat îndată, el și toți ai lui”.

1 Corinteni 1.16: „... am mai botezat și casa lui Ștefana”.

Galateni 3.27: „Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos”.

Galateni 3.26: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus”.

Efesenii 4.5: „Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez”.

51. În familia creștină, copiii trebuie crescuți în învățătura și mustrarea Domnului pentru a ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu ca Tată și pe Domnul Isus ca Mântuitor personal.

În biserica locală, educația spirituală a copiilor se face în adunările publice și în orele destinate special pentru aceasta.

Efesenii 6.4: „... pe copiii voștri, ci creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului”.

Geneza 18.19: „... știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine ...”.

Deuteronom 4.9: „... ia seama asupra ta ... ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii ... fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi”.

Proverbe 19.18: „Pedepsește-ți fiul, căci tot mai este nădejde”.

Proverbe 22.6: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze”.

52. Avortul este omucidere izvorâtă din împotrivirea față de voia lui Dumnezeu.

Isaia 66.9: „Eu care fac să nască, aș putea să împiedic oare nașterea?”.

Geneza 1.28: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul ...”.

Exod 20.13: „Să nu ucizi”.

53. Moartea celui credincios este o mutare acasă, la Domnul.

Înmormântarea se desfășoară simplu. Cu acest prilej se vestește Evanghelia și sunt mângâiați cei credincioși care se despart pentru o vreme de ființa iubită.

2 Corinteni 5.8: „... suntem plini de încredere, și ne place mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul”.

1 Tesaloniceni 4.13,18: „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ... mângâiați-vă dar unii pe alții...”.

Marcu 6.29: „... i-au ridicat trupul, și l-au pus într-un mormânt”.

J. VIITORUL ÎN LUMINA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU

Credem și mărturisim că:

54. Viitorul este în mâna lui Dumnezeu și ne este descoperit în Sfânta Scriptură.

Apocalipsa 1.8.18: „*Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce Vine ... Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor*“.

1 Corinteni 2.9-10: „*Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu ...*“.

Apocalipsa 1.1: „*Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând*“.

55. Domnul Isus va veni din nou ca să-Și ia Biserica înainte de necazul cel mare și înainte de arătarea Lui ca Împăratul împăraților și Domnul domnilor.

1 Tesaloniceni 4.14-17: „*... credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. ... și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună ... ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh.*“.

1 Corinteni 15.51-52: „*... nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi...*“.

Apocalipsa 19.11-16: „*... s-a arătat un cal alb: Cel ce stătea pe el ... avea scris numele acesta: Împăratul împăraților și Domnul domnilor*“.

56. După răpire, are loc judecata de răsplătire a Bisericii. Se judecă umblarea și lucrarea fiecărui credincios, precum și ce n-a fost osândit pe pământ. Rezultatul este răsplata (cununi) sau pierderea răsplății.

2 Corinteni 5.10: „*Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup.*“.

1 Petru 4.17: „*Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. ... care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?*“.

1 Corinteni 3.13-15: „*lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc. Dacă lucrarea rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata.*“.

2 Timotei 4.8: „*... mă așteaptă cununa neprihănită, pe care mi-o va da Domnul ... și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.*“.

Apocalipsa 22.12: „*Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui*“.

57. După ce Domnul Isus își ia Biserica Sa, pe pământ urmează un lanț de judecăți din partea lui Dumnezeu pentru acei ce n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Această perioadă – numită perioada necazului cel mare – ține până la venirea Domnului Isus pe pământ ca Împărat.

2 Tesaloniceni 2.8-12: „*... se va arăta cel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici ... Arătarea lui se va face ... cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți ...*“.

Apocalipsa 3.10: „*Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă...*“.

Iuda 14-15: „*Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, să facă o judecată împotriva tuturor...*“.

58. Credincioșii răpiți la venirea Domnului, vor fi totdeauna cu Domnul. Martirii din timpul necazului cel mare înviați, împreună cu cei găsiți în viață la arătarea Domnului Isus ca Împărat, vor împărăți o mie de ani cu Domnul Isus. Satana va fi legat și aruncat în adânc pentru o mie de ani.

1 Tesaloniceni 4.17: „*și astfel vom fi totdeauna cu Domnul*“.

Apocalipsa 20.2-6: „*El a pus mâna pe balaur ... Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo, și a pecetluit intrarea deasupra lui ... până se vor împlini cei o mie de ani. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul ... din pricina Cuvântului lui Dumnezeu ... Ei au înviat, și au împărățit cu Hristos o mie de ani*“.

Isaia 65.20-25: „*Nu vor mai fi în el nici copii cu zile puține, nici bătrâni care să nu-și împlinescă zilele ... Nu vor munci degeaba, și nu vor avea copii ca să-i vadă pierind, căci vor alcătui o sămânță binecuvântată de Domnul, și copiii lor vor fi împreună cu ei*“.

59. După împărăția de o mie de ani va avea loc judecata de apoi. Toți morții care n-au înviat până la împărăția de o mie de ani, vor învia pentru judecata de apoi care va avea loc în fața scaunului de domnie, mare și alb, pentru osânda veșnică.

Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, există o înviere a morților, și fiecare este pe deplin răspunzător înaintea lui Dumnezeu pentru atitudinea pe care o are față de mântuirea pe care Domnul Isus a săvârșit-o și pe care i-o oferă în dar, prin credință. Respingerea jertfei mântuitoare de pe Golgota face ca omul să rămână sub mânia lui Dumnezeu și astfel trece în veșnicie nemântuit și vine la judecata de pe urmă a lui Dumnezeu având parte de osânda veșnică – iazul care arde cu foc și cu pucioasă, pregătit Diavolului și îngerilor săi.

Fapte 17.30-31: „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește ... tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate...”

Romani 2.16: „... după Evanghelia mea, Dumnezeu va judeca, ... lucrurile ascunse ale oamenilor”

Apocalipsa 20.12-13: „... morții, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise ... Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea”

Ioan 3.36: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”

Evrei 9.27: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata ...”

Matei 25.41: „... Duceți-vă de la mine, blestemaților, în focul cel veșnic care a fost pregătit Diavolului și îngerilor lui !”

60. Apoi Dumnezeu va face un cer nou și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.

2 Petru 3.13: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea”

Apocalipsa 21.1: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era.”

K. RELAȚIA CU SOCIETATEA ȘI STATUL

Credem și mărturisim că:

61. În viața socială, credincioșii BER respectă legile țării și sunt supuși autorităților de stat, potrivit învățăturilor Sfintelor Scripturi. Ei se roagă pentru binele țării și pentru cei înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea. În viața socială, cei credincioși sunt pentru respectarea oridinei și disciplinei, legalității și moralității. Ei sunt pentru raporturi de pace și colaborare între oameni și între națiuni.

Romani 13.1-7: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu ... de aceea trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului. ... Dați tuturor ce sunteți datori să dați...”

Tit 3.1: „Adu-le aminte să fie supuși stăpânirilor și dregătorilor, să-i asculte să fie gata să facă orice lucru bun”

1 Petru 2.12-14: „Să aveți o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca ... să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării. ... Fiți supuși oricărei stăpâniri omenești, pentru Domnul”

1 Timotei 2.1-2: „... înainte de toate să faceți rugăciuni ... pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea”

Ieremia 29.7: „Urmăriți binele cetății, în care v-am dus în robie, și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atârnă de fericirea ei”

Evrei 12.14: „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul”

08 decembrie 2007

ADUNAREA GENERALĂ A REPREZENTANȚILOR